

Chương 13

Thành Phố Trống Rỗng Trong Lòng Cậu

*T*ớ bị lạc đường,

Và gặp cậu, người đang bắt đom đóm.

Con tim tớ cũng lạc lối theo,

Đom đóm và đèn đường, tớ chẳng chịu vứt bỏ cái nào.

Nhưng điều đó khiến cậu bị tổn thương phải không?

Vì thế, cậu đã chấp nhận chờ đợi trong thành phố trống rỗng,

Soi sáng đường cho tất cả mọi người.

Tâm trí tôi đang rối bời với những cảm xúc khác nhau. Tôi bất giác rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Đến lúc tỉnh giấc, trên xe trống không, chỉ còn lại một mình tôi. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi mới giật mình phát hiện thấy cảnh vật bên ngoài đang được bao trùm bởi một màu đen kịt.

Trời đã tối rồi sao? Tôi hơi ngạc nhiên, bởi vì đã lâu lắm rồi tôi chưa thấy trời tối.

“Bác ơi, sao trời lại tối vậy ạ?”

“Bởi vì bây giờ cần trời tối chứ sao.” Bác lái xe đang bóc quả cam, thấy tôi đứng lên vội nói với tôi giọng hơi lo lắng. “Trời tối thế này, cô vẫn muốn xuống xe sao?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Tôi phải đi tìm Hứa Dục, tôi không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Bác lái xe không phản đối, nhưng lại bật đèn xe lên, có vẻ như không yên tâm.

Tôi xuống xe, bước về phía trước, phát hiện thấy hai bên đường có đèn nên vẫn nhìn rõ đường.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không thấy một ánh sao nào, bầu trời đen kịt như có một con chim màu đen khổng lồ đang dang đôi cánh của nó bao phủ khắp cả vùng trời.

Lúc đầu đi trong làn sương mù dày đặc chắc cũng có cảm giác thế này đây? Bên cạnh, chẳng có ai để trò chuyện cùng, không biết lúc này mình đang đi đâu, giờ là lúc nào và nên chọn hướng nào. Chỉ biết đi thẳng và đi thẳng, không ngừng tiến thẳng về phía trước.

Cứ đi như vậy thì lúc nào mới đến đích, lúc nào mới có thể tìm thấy người mình cần tìm nhỉ?

Có vẻ tôi đã đi được một lúc lâu rồi, nên khi định thần lại nhìn xung quanh, mới phát hiện ra mình đã lạc đường.

Giờ tôi phải trở về trạm xe buýt bằng cách nào đây?

Tôi lo lắng nhìn xung quanh và nhận ra rằng, đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

Tôi nên làm thế nào bây giờ? Thật là đau đầu quá. Người đã chẳng tìm thấy, lại còn lạc đường nữa chứ.

Tôi nhìn xung quanh định phương hướng và thấy nơi xa lạ này có khung cảnh thiên nhiên thật đẹp. Dọc theo con phố, những vườn hoa hai bên đường chạy thẳng tắp, bên trong hoa cỏ mọc tươi tốt, ngay cả không khí cũng trở nên trong lành hơn.

Tự nhiên tôi lại nhớ đến chàng trai ngồi chờ hoàng hôn trên bãi cỏ ở vườn hoa anh đào lúc trước, bất giác cho tay vào túi rồi lôi ra dải bùa nguyện ước vẫn mang theo ấy.

Đường viền màu vàng trên dải bùa nguyện ước dưới ánh đèn đường phát ra ánh sáng dịu dàng.

Không biết bây giờ cậu ta thế nào rồi?

Phải rồi, còn cả cậu nam sinh nôn thốc nôn tháo ấy nữa, chàng trai muốn thành lập ban nhạc, hay cậu bé cứ kéo tôi theo để chơi cùng cậu ta ở trung tâm thương mại, và cậu bé bị cha mẹ bắt đi Mỹ nữa, không biết bây giờ tất cả bọn họ ra sao?

Những người tôi gặp ở từng bến xe lần lượt xuất hiện trong đầu tôi...

Nhưng người tôi nhớ đến nhiều nhất vẫn là Hứa Dực.

Hứa Dực, vì sao cậu không xuất hiện? Tại sao cậu vẫn chưa xuất hiện để đưa tớ về nhà?

Cậu không biết là tớ đang tìm cậu sao?

Trong màn đêm yên tĩnh, ở một thế giới hoàn toàn xa lạ này, vào lúc đang bị lạc đường như thế này, bỗng dưng tôi thấy mình sao mà cô đơn và không có ai giúp đỡ, chỉ mong Hứa Dực xuất hiện bên cạnh tôi.

Nhưng cũng có thể lúc này đây, cậu ấy lại đang đau khổ một mình vì câu trả lời tàn khốc lúc tôi cự tuyệt cậu ấy cũng nên.

Khi tôi cùng Triệt Dã thối sáo, ngắm sao trên bãi cỏ, chơi đu quay trong khu giải trí, thì Hứa Dực đang đơn độc tìm kiếm tôi trong vô vọng.

Khi thấy cảnh tôi và Triệt Dã vui vẻ ở bên nhau, không biết cậu ấy có cảm thấy thế nào?

Và cả khi cậu biến mất ngay trước mặt tôi, khi tôi dám nhìn vào mắt cậu ấy, khi tôi nói muốn ở lại cùng Triệt Dã, thì cậu ấy có cảm xúc như thế nào đây?

Có lẽ cậu ấy phải đau lòng lắm. Chắc chắn rồi, thế nên giờ đây cậu mới có tình trốn tớ, để tớ không bao giờ tìm được cậu phải không?

Tôi vừa nghĩ vừa đi về phía trước, qua hết ngọn đèn này đến ngọn đèn khác, nhưng con đường trước mặt cũng chẳng sáng sủa hơn chút nào.

Chuyến xe Fly đến bến tới hình như là bến cuối cùng, nếu tôi vẫn không tìm được Hứa Dực thì sẽ thế nào, tôi phải làm gì đây?

Đang lúc tâm trạng rối bời, đột nhiên tôi phát hiện thấy hình như có người đang đứng trong vườn hoa bên đường thì phải!

Hình như là một chàng trai. Cậu ta đang làm gì vậy nhỉ?

Có phải đang đứng trên bãi cỏ bắt đom đóm không vậy?

Vườn hoa, đom đóm...

Tim tôi bỗng đập thành thịch.

Thình thịch, thình thịch!

Cảnh tượng trước mắt giống như một bức tranh mê đã hằn sâu vào trong ký ức của tôi, khiến tôi đi như bay về phía ấy.

“Cậu là...” Tôi lao đến tóm lấy cánh tay cậu ta.

Trong lúc tim tôi đang đập dồn dập, cậu ta dừng bắt đom đóm, quay lại nhìn.

Dưới ánh sáng chiếu rọi của những chú đom đóm, tôi dần nhìn rõ nét mặt cậu ta, khuôn mặt thanh thoát, và cả đôi mắt tuy lạ lẫm nhưng sao quen thuộc đến vậy.

Đôi mắt ấy sáng như những ngôi sao trên bầu trời đêm đang chờ đợi một điều gì đó vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng...

Cậu ta không phải là... Triệt Dã.

Tôi buồn rầu nói lỏng tay.

Thôi thì coi như tìm được một người để hỏi đường. Tôi lấy lại bình tĩnh, tự an ủi mình.

“Xin hỏi, từ đây ra bến xe buýt Fly đi thế nào cậu nhỉ? Có lẽ tôi đã bị lạc đường.” Tôi nhìn cậu ta cười ngượng.

Cậu ta nhìn tôi một lượt, chẳng nói gì, quay lại tiếp tục với công việc bắt đom đóm ban nãy như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Cậu có biết đường ra bến xe buýt Fly không...” Tôi háng giọng để cậu ta nghe rõ tiếng của tôi.

“Suyt!” Cậu ta quay lại đặt ngón trỏ lên miệng. “Cậu sẽ làm chúng sợ đấy.”

Chúng? Tôi quay đầu nhìn xung quanh, ngoài tôi và cậu ta ra, ở đây chắc chỉ còn những con đom đóm, không hiểu cậu ta đang nói ai vậy nhỉ?

“Tôi đang hỏi đường cậu cơ mà.”

“Tôi đang bắt đom đóm.”

Trời ơi, sao nói chuyện với người này khó vậy nhỉ?

“... Thôi được. Vậy cậu cứ tiếp tục đi.” Xem ra tôi buộc phải đi tiếp với hy vọng có lẽ phía trước vẫn có thể gặp được người để mình hỏi đường thôi...

“Chờ một chút!”

Tôi quay người bước được vài bước thì phía sau vang lên tiếng nói của cậu ta.

“Nếu cậu giúp tôi bắt đom đóm, tôi sẽ đưa cậu đến nơi cậu muốn.”

Tôi dừng lại, do dự một lát.

Có nên nán lại giúp cậu ta không nhỉ? Hay là đi tiếp để bị lạc đường?

Suy đi tính lại một hồi, tôi chọn cách ở lại.

Những con đom đóm nhỏ bé lập lòe bay chiếu sáng cả một vùng trời. Nhìn cảnh ấy, lòng tôi như ấm lại. Trong hồi ức của tôi và Triệt Dã, những con đom đóm ấy giống như ngọn đèn sưởi ấm cả quá khứ.

“Này... đừng có giết hại chúng.” Cậu ta dặn dò tôi, có vẻ không yên tâm lắm.

“Đâu có, rõ ràng tôi rất nhẹ nhàng mà.”

“Hi hi.”

“Cậu đang cười tôi đấy hả?”

“Không đâu, hi hi.”

“Cậu lại cười tôi nữa rồi.”

Người này thật chẳng lịch sự chút nào cả, chẳng lẽ mình nói là mình rất nhẹ nhàng lại buồn cười lắm hay sao?

Nhưng trước cảnh đom đóm tỏa sáng sưởi ấm mọi cảnh vật trước mắt này, tôi quyết định sẽ rộng lượng, không so đo với cậu ta nữa.

“Cậu bắt đom đóm để làm gì thế?”

“Cậu không thấy là... hôm nay bầu trời không có lấy một vì sao nào sao?”

“Ừm.” Lúc xuống xe tôi đã phát hiện thấy bầu trời hôm nay tối đen như mực, không có một ánh sao nào. Nhưng điều đó thì có liên quan gì đến việc bắt đom đóm chứ?

“Nếu trước mặt cậu chỉ toàn một màu đen tối mịt, chắc điều cậu hy vọng nhất lúc ấy là được nhìn thấy một chút ánh sáng, giống như khi cậu bị lạc đường vậy, cậu chỉ mong muốn tìm thấy ai đó có thể chỉ đường cho cậu thôi đúng không? Đây, đom đóm chính là thứ ánh sáng mà tôi đang tìm kiếm.”

“Thật vậy sao?” Trong khoảnh khắc này, tôi cảm thấy hơi mơ màng.

Triệt Dã cũng từng bắt đom đóm cùng tôi.

Nhưng quá khứ đẹp đẽ ấy sẽ chẳng bao giờ còn xuất hiện nữa. Cậu ấy đã trở thành thiên sứ bảo vệ tôi, cậu ấy là thiên sứ chở che cho tôi.

Cậu ta bỏ một con đom đóm bắt được vào một lọ thủy tinh, rồi quay sang cười với tôi rất tươi.

“Con đom đóm này sẽ dẫn đường cho cậu đây.”

“Hả?”

“Thực ra cậu có biết...”

“Gì cơ?”

“Ánh sáng của những bóng đèn đường kia... đều là nhờ đom đóm cả đấy.”

“Nhờ đom đóm ư?” Tôi nghi ngờ quay ra nhìn những bóng đèn đường ấy. Những bóng đèn đường có hình bông hoa đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ, giống như một sự chờ đợi trong im lặng.

“Đúng vậy. Ban ngày, những con đom đóm này trốn trong bụi cỏ ngủ, đến tối chúng mới bay ra tỏa sáng như những ngọn đèn soi đường cho mọi người.”

“Hay thật đấy.”

“Nếu tôi nói cho cậu biết một sự thật là thành phố này trống rỗng, cậu có tin không?”

“Trống rỗng?” Hình như chẳng còn là vấn đề có tin hay không nữa rồi, mà chỉ là vấn đề có thể lý giải nổi hay không mà thôi.

“Đúng vậy. Đây là một thành phố trống rỗng. Có nhà cửa đầy, cây cối đầy nhưng không có người ở đâu, có ánh sáng đèn nhưng lại không có nguồn điện. Cũng có người ghé qua đây nhưng không ai ở lại, sinh sống lâu dài cả. Vì thế, nơi này dần trở thành một thành phố trống rỗng.”

“Thế còn cậu thì sao?” Nếu không có ai ở đây, vậy sao cậu lại ở đây?”

“Tôi à...” Cậu ta cười. “Tôi là người bắt đom đóm. Tôi cho đom đóm vào lọ thủy tinh, rồi mang nó đến nơi không có ánh sáng đèn đường để nó tỏa sáng khu vực ấy đến khi nào trời sáng mới thôi.”

“Vậy sau khi trời sáng thì cậu làm gì?”

“Thật đúng là câu hỏi ngốc nghếch, đương nhiên là trời sáng rồi thì tôi đi ngủ, công việc của tôi là hoạt động về đêm mà.”

Thật đúng là một người kỳ lạ cùng một công việc thần bí.

“Vậy thế cậu cứ sống một mình ở đây như thế sao?”

Cậu ta gật đầu, nét mặt biểu hiện rất phức tạp, khẽ mỉm cười.

“Còn cả đom đóm nữa mà.”

“Sống một mình, cậu không cảm thấy cô đơn sao?” Tôi khó có thể tưởng tượng được thế giới chỉ có một mình sinh sống.

Vậy thì thật cô đơn!

Cậu ta bắt thêm con đom đóm nữa rồi nhẹ nhàng nói: “Có đom đóm sống cùng tôi mà!”

“Từ trước tới giờ, lẽ nào cậu chưa từng nghĩ đến việc sẽ sống ở một thành phố khác sao?” Tôi tỏ vẻ lạ lùng hỏi. Đền một nơi có ánh sáng đèn và đông người, chẳng phải tốt hơn sao?

“Thành phố khác sẽ tốt hơn đấy?” Cậu ta thậm chí còn thấy nghi ngờ hơn cả tôi nữa.

Lúc này tôi không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu đến một thành phố khác, có ánh sáng đèn nhưng lại không có đom đóm, chẳng phải cũng thế sao? Cậu là người tham lam như vậy sao? Vừa muốn có đom đóm lại vừa muốn ánh sáng đèn?”

Hình như cậu ta đã hỏi vặn được tôi, tôi có phải là người tham lam không nhỉ?

Vừa muốn có ánh đèn, lại vừa muốn có đom đóm?

Có lẽ... đúng vậy...

Nhớ lại lúc ở bên xe buýt, khi cả Triệt Dĩ và Hứa Dục đều đứng trước mặt, trong đầu tôi cũng từng nảy ra ý nghĩ nếu họ đều có thể ở bên mình thì tốt quá.

Không muốn lựa chọn, không muốn mình phải mâu thuẫn và do dự, không muốn mất đi bất kỳ ai.

Đúng là trước đây, trong đầu tôi đã tồn tại suy nghĩ tham lam ấy.

“Muốn có cả hai...” Cậu ta ngập ngừng, ánh mắt long lanh nhìn tôi. “Như vậy có phải là tham lam không?”

“...”

Đúng vậy, như thế có phải là tham lam không nhỉ?

Giữ cả hai người họ lại, liệu có khiến họ đau khổ không?

Như thế liệu có phải là sự thương hại, liệu có phải là sự mất mát không?

“Khi đứng trước ánh sáng đèn thì nghĩ đến đom đóm, khi đứng trước đom đóm lại nghĩ đến ánh đèn. Thực ra cũng giống nhau cả thôi. Nhưng với tôi, lại

hoàn toàn khác nhau.” Vừa nói, cậu ta vừa cười khẽ, chắc cậu ta đang nghĩ đến chuyện gì vui lắm.

“Vì sao thế?”

“Bởi vì tôi biết thứ mình muốn là đom đóm, nên tôi không nghĩ đến ánh đèn, cũng không bao giờ có ý nghĩ phải có cả ánh đèn và đom đóm.” Vừa nói, cậu ta vừa cho con đom đóm mới bắt được vào lọ thủy tinh. “Chúng ta sẽ chỉ thấy hạnh phúc khi biết mình muốn gì và có được điều mình muốn, đúng không? Chứ không phải tưởng rằng mình có rất nhiều, nhưng trên thực tế, lại không biết chính xác là mình thực sự cần thứ gì.”

Lúc này đây, tôi thấy nụ cười của cậu mang hàm ý sâu xa đến vậy.

Liệu có phải cậu ta muốn nói cho tôi biết điều gì không?

Ôi!

Chính bản thân tôi cũng không biết mình thực sự muốn gì, nhưng tôi cũng đâu cần phải nói rõ điều gì đó cho một người xa lạ.

Thôi thì, tốt nhất là mau chóng giúp cậu ta bắt đom đóm thôi.

Nhưng không hiểu sao trong lòng tôi lại như gợn sóng, không thể tĩnh tâm được.

Hay chắc tại vì cảnh tượng nơi đây trông quen thuộc quá.

Triệt Dã, nếu mình không tìm được Hứa Dục, liệu cậu có giận mình không? Cậu có giận vì mình đã đồng ý với cậu là sẽ tìm bằng được cậu ấy mà đến giờ vẫn chưa tìm được không?

Tôi đã tự nhủ là sẽ không nhớ đến Triệt Dã, vậy mà trong phút yếu lòng này, tôi lại không kiềm chế nổi cảm xúc của mình...

“A! Bên kia còn nhiều hơn kia! Bọn mình sang bên đó xem nhé!”

“Chỉ là đom đóm thôi mà, có cần phải hưng phấn đến thế không?”

“...”

“Này, đồ ngốc!”

“Cái gì? Đừng làm phiền! Mình đang bận!”

“Này, đồ ngốc!”

“Nguyên Triệt Dã! Đã nói là đừng có gọi mình là đồ...”

Xòe tay ra, mình có cái này cho cậu.”

“Cái gì?”

“Cẩn thận, chúng rất thích bay nhảy đấy”

“...”

Cũng vào một đêm tối mịt không một ánh sao như thế này, cũng ở một nơi đom đóm bay lượn lập lòe chiếu sáng cả một vùng trời, cũng khuôn mặt nghiêng nghiêng yên tĩnh khiến lòng người xúc động.

Tất cả mọi thứ, đều quá trùng khớp.

Lòng tôi như âm lại, đầu óc như đang trong cơn mê bởi cảnh tượng trước mặt. Bỗng dung tôi cất lời như trong cơn mộng du: “Triệt Dã, nếu lúc này cậu có mặt ở đây, nhất định cậu sẽ giúp mình đúng không?”.

Chắc chắn cậu sẽ lại mắng mình là “Đồ ngốc”, sau đó cậu sẽ đưa mình quay trở lại chuyến xe Fly.

“Vừa nãy cậu nói gì thế?” Cậu ta bỗng chốc thay đổi sắc mặt, đứng im như một bức tượng đá.

Cậu ta tò mò nhìn tôi rồi tuyên bố đồng dục: “Được rồi, tôi sẽ đưa cậu ra bên xe ngay bây giờ!”.

“Không bắt đom đóm nữa sao?” Tôi ngẩn người nhìn cậu ta, sao đột nhiên cậu ta lại phản ứng mạnh đến vậy cơ chứ?

“Chẳng còn tâm trí để làm việc ấy nữa!”

Mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng giọng nói không còn nhẹ nhàng nữa, rõ ràng cậu ta có vẻ không vui.

Liệu có phải vì những gì tôi đã nói lúc nãy không?

Nhưng ban nãy tôi có nói gì động chạm đến cậu ta đâu.

Cậu ta dẫn tôi đi một con đường khác hẳn với con đường tôi đi lúc trước.

“Sao không dẫn tôi quay lại con đường ban nãy?”

“Bởi vì tôi phải hoàn thành công việc trước khi trời sáng.” Cậu ta vẫn cúi mặt trả lời tôi.

“Thế chả lẽ cậu không thể đưa tôi trở lại bến xe buýt trước được hay sao?”

Cậu ta không trả lời, đưa tôi rẽ vào một lối ngoặt rồi dừng lại. Đến khi tôi sánh đôi cùng cậu ta, cậu ta mới chỉ tay ra phía trước nói: “Ngay phía trước đây”.

Hả? Cậu ta nói, cứ đi thẳng là có thể đến bến xe sao?

“Nhưng...” Tôi không hiểu. “Đi theo lối ban nãy thuận tiện hơn nhiều mà. Đường này phía trước làm gì có đèn, tối quá đi mất!”

Cậu ta nhướn mày.

“Thật đúng là ngốc, vì rất tối, cho nên tôi mới phải chiếu sáng cho những ngọn đèn, đó chính là công việc của tôi.”

Cậu ta giơ cao lọ thủy tinh trong tay.

“Cậu quên rồi à? Đây là công việc của tôi mà. Nếu tôi có thể thắp sáng tất cả các ngọn đèn trong thành phố này, thì những người đi qua đây không may bị lạc đường như cậu sẽ không phải lo lắng, sợ hãi nữa.”

Nghe cậu ta nói điều này, tôi không thể không nhìn lại cậu ta một lần nữa.

Cậu ta dù không mấy lịch sự, hơn nữa còn dễ khiến người ta bực bội, nhưng lại vô cùng tốt bụng.

Trong khi nghĩ như vậy, cậu thanh niên bên cạnh đã đi đến ngọn đèn phía trước, mở lọ thủy tinh, lấy ra một con đom đóm.

Con đom đóm như đã biết nhiệm vụ cao cả của mình, nên vừa được thả ra, nó đã từ từ bay cao, bay cao, sau đó...

Ngọn đèn đã được thắp sáng.

Tất cả những ngọn đèn trên con đường ban nãy tôi đi chắc cũng được cậu thắp sáng như thế này. Tối nào cậu ta cũng một mình cần mẫn hoàn thành công việc này trong một thành phố trống vắng không có lấy một ánh sao này sao?

Lẽ nào cậu ta thực sự không có lúc cảm thấy mệt mỏi hay cô đơn sao?

Tôi không tin, không thể tin nổi.

Trong lúc tôi còn đứng đó mải mê với suy nghĩ mông lung của mình, cậu ta đã thắp sáng ngọn đèn thứ hai, rồi thứ ba...

Ánh sáng màu cam dịu nhẹ lấp lánh rơi xuống phố, lòng người cũng như được sưởi ấm hơn.

“Này! Cậu còn đứng đần ra đây à?”

Hừ...

Tôi chu miệng, không nói được gì. Chỉ dừng lại một tí thế mà đã bị cậu ta giục ngay rồi.

Tôi vội vàng chạy theo sau.

“Cứ vừa đi vừa thắp đèn thế này, lúc nào mới đến được bến xe chứ?”

“Cậu vội lắm à?”

“Đương nhiên rồi.”

“Thế này nhé, cậu hãy giúp tôi thắp đèn đi.” Nói rồi, không biết cậu ta lôi đâu ra một lọ thủy tinh nữa, chia số đom đóm ra làm đôi, đưa cho tôi một lọ.

“Rồi, giờ cậu chỉ cần đứng dưới mỗi ngọn đèn, thả một con đom đóm ra để nó bay lên là được.”

“Nghe có vẻ đơn giản nhỉ?”

“Thì vốn rất đơn giản mà.”

“Thôi đi, cậu có thể bỏ cái kiểu nhìn chằm chọc ấy đi được không!”

“Nếu vội thì hãy mau chóng tiến hành đi.”

Mỗi ngọn đèn được thắp sáng nghĩa là sẽ không nhìn thấy một con đom đóm nữa. Ánh đèn màu cam ấm áp rọi xuống, dường như có thể soi sáng đến tận đáy mắt vậy.

Những ánh đèn nơi đây có lẽ là nơi ấm áp duy nhất của thành phố này.

Và chàng trai đang vui vẻ nhìn những con đom đóm bay lên không trung kia lại chính là người duy nhất tạo ra sự ấm áp cho thành phố này sao?

Cậu đã thắp sáng ngọn lửa ấm áp cho những người qua đường như tôi bằng sự cô đơn của mình sao? Nhưng...

“Thật sự cậu chưa từng nghĩ cậu sẽ ra đi sao?”

Cậu ta vừa xoa nhẹ vào lọ thủy tinh vừa như đang suy nghĩ điều gì.

“Cậu mong tôi sẽ ra đi sao?”

“Không...” Tôi chỉ cảm thấy cậu ta cứ một thân một mình bước đi trong cái thành phố tối tăm, tĩnh mịch này thì thật là cô đơn. Tôi chỉ cảm thấy cậu ta cần một người bạn đồng hành, cũng như con đom đóm lập lòe thắp sáng để xua đi bóng tối lạnh lẽo, một người bạn để xua đi cảm giác cô đơn đang vùi sâu trong lòng cậu ta.

Có lẽ tận sâu đáy lòng, cậu ta cũng hy vọng có một người đồng hành.

Thế nên cậu ta mới đề nghị tôi giúp cậu ta bắt đom đóm chứ.

Vì hy vọng, thế nên cậu ta mới chọn một con đường khác xa hơn để đưa tôi ra bến xe buýt.

Và vì thế nên cậu ta mới để tôi cùng thắp sáng những ngọn đèn đường...

Đúng rồi, chắc lúc này cậu ta vẫn đang đợi câu trả lời của tôi.

“Tôi...” Tôi đắn đo một lúc rồi lại nói sang chuyện khác. “Đây là công việc của cậu mà.”

“Là như vậy ư?” Xem ra cậu ta có vẻ hơi thất vọng, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi bằng một nụ cười vui vẻ. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ra đi.”

Cậu ta nhìn vào mắt tôi. Dù nhìn cậu ta cười, có vẻ rất rạng rỡ, nhưng đằng sau nụ cười ấy lại chất chứa nỗi buồn nặng trĩu. Ánh đèn vàng rọi xuống mờ ảo, tạo nên bóng tối lơ lửng trên khuôn mặt cậu. Cậu ta nhìn về phía sau lưng tôi ánh mắt xa xăm.

Không khí bỗng chốc im ắng lạ thường.

“Thực ra nơi này rất ít người đi qua, đúng không?”

“Ừ, cậu là người thứ ba... có lẽ là thứ hai. Phải lâu lắm mới có một người qua, mặt mũi người ta thế nào, chắc tôi chẳng nhớ nổi nữa.”

“Có khi sau tôi, có thể chẳng còn ai đi qua đây nữa đâu nhỉ?” Bồng dung tôi cảm thấy lo lắng. Vậy thì chẳng phải từ nay về sau cậu ta sẽ phải sống cô đơn một mình mãi sao?

“Ừm, cũng có thể.” Cậu đi đến một ngọn đèn nữa rồi lại mở lọ thủy tinh lấy ra một con đom đóm.

Lại một ngọn đèn nữa được thắp sáng.

Nhìn cái bóng dáng ấy, tôi dường như đã nhìn thấy được cả những tháng ngày dài đằng đẵng sau này của cậu ta.

Trời tối, trời sáng. Đèn đường, đom đóm, cậu ta.

“Chẳng phải cậu rất vội sao?” Bồng dung cậu ta quay lại nhìn tôi. “Chậm chạp như thế sẽ không kịp mất.”

“Ừm.”

Đi đến từng ngọn đèn, cậu ta lại thả ra một con đom đóm. Một lúc sau, cả đoạn đường đã được thắp sáng, bỏ lại bóng tối phía sau lưng.

Cậu lặng lẽ làm công việc đơn điệu ấy, lòng tôi như lấy lại được cảm giác yên bình trước đây, thời gian cũng như ngừng trôi.

Lại rẽ một lối ngoặt nữa rồi tiếp tục đi thẳng.

Càng lúc càng nhiều những ngọn đèn được thắp sáng, mặc dù đom đóm chỉ phát ra những tia sáng yếu ớt, nhưng chút ánh sáng nhỏ nhoi ấy lại mang đến cho tôi sự ấm áp lạ thường trong màn đêm tĩnh mịch.

Thậm chí, trong một khoảnh khắc, tôi đã mơ hồ nghĩ, mơ hồ hy vọng con đường phía trước sẽ kéo dài mãi, dài mãi để tôi có thể mãi đồng hành cùng cậu ta trên con đường mang ánh sáng đến cho cả thành phố.

Nhưng con đường nào rồi cũng có điểm tận cùng. Khi ánh đèn ngày một nhiều hơn, con đường đã sáng hơn, tôi ngẩng lên, thấy phía không xa trước mặt chính là bến xe buýt công cộng mà chuyên xe Fly đang đỗ.

Từ đây, tôi đã thấp thoáng nhìn thấy bác lái xe đang ngồi ăn một loại quả gì đó.

“Kia có phải nơi cậu muốn tìm không?” Cậu ta dừng bước rồi quay lại hỏi tôi.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ.”

“Mau đến đó đi.” Nói rồi, cậu ta đưa tay về phía tôi.

“Được rồi.” Hiểu ý cậu ta, tôi vội đưa lại chiếc lọ thủy tinh. “Trả đom đóm cho cậu này.”

Cậu ta dồn hai lọ đom đóm thành một, gõ nhẹ vào lọ thủy tinh rồi nói: “Thế này lại đông vui nhộn nhịp rồi nhé”.

Nhưng nụ cười trên môi cậu ta lúc này trông thật đau lòng. Cái vẻ buồn rầu ấy tự nhiên lại lây sang cả tôi, khiến lòng tôi cũng nhói đau theo.

Lúc này tôi rất muốn hỏi xem cậu ta có muốn tôi ở lại cùng không.

Nhưng hỏi như thế thật là đường đột.

“Nếu tặng chúng cho cậu...” Cậu ta vẫn tập trung nhìn những sinh vật nhỏ bé trong lọ thủy tinh rồi hạ giọng hỏi. “Cậu có cần chúng không?”

Một lát sau, cậu ta mới đưa mắt nhìn tôi, thái độ rất chân thành.

Tặng đom đóm cho tôi?

Nhưng thấp sáng đèn cho thành phố bằng ánh sáng đom đóm chẳng phải là công việc của cậu ta sao? Nếu giờ tặng đom đóm cho tôi, cậu ta sẽ lấy gì để thấp sáng đèn trong thành phố đây?

Nếu không có đom đóm, sẽ chẳng có ánh đèn, chẳng phải cậu ta sẽ càng cô đơn hơn sao?

Tôi do dự một hồi.

“Hi hi...” Đây có lẽ là tiếng cười đầu tiên của cậu ta từ lúc gặp tôi, sao mà nghe bi thương và bất lực vậy.

Cậu ta vừa cười vừa mở lọ thủy tinh ấy.

Những con đom đóm như chim sổ lồng, ủa ra miệng lọ, rồi vội vàng bay lên.

“Cậu...” Tôi thoáng kinh ngạc, những con đom đóm ấy phải khó khăn lắm mới bắt được mà!

Trông cậu ta có vẻ buồn rầu.

“Dù có bắt được thật nhiều đom đóm, thì cũng chỉ để thấp sáng đường mà thôi, chứ không bao giờ tôi có thể bắt được con đom đóm mà cô ấy yêu quý.”

Cô ấy?

Tôi càng kinh ngạc hơn. Cô ấy mà cậu ta nói, là ai? Là người đã từng tới đây trước tôi chẳng?

Dù buồn rầu, dù cô đơn, dù đã từng nghĩ sẽ ra đi, nhưng cuối cùng vẫn ở lại, hết đêm này đến đêm khác bắt đom đóm để thấp sáng từng ngọn đèn đường. Liệu có phải cậu ta đang ở đây để đợi cô ấy xuất hiện một lần nữa không?

Thì ra cậu ta cũng đang chờ đợi?

Những con đom đóm ủa ra từ lọ thủy tinh đang từ từ tản ra, rồi bay ngày càng cao.

Chúng lấp lóe như những ánh sao trên bầu trời đêm, rọi sáng cả những giọt nước nơi khóe mắt cậu.

“Cậu...”

Cậu ta mỉm cười.

“Tôi sẽ tiếp tục bắt thật nhiều đom đóm để thắp sáng những ngọn đèn cho cả thành phố này.”

“Cậu có muốn lên xe với tôi không?” Không kìm nổi cảm xúc, tôi buột miệng hỏi cậu.

“Tại sao?” Cậu ta nhìn tôi thắc mắc.

Tôi nên trả lời cậu ta thế nào nhỉ?

Tôi rất muốn nói: “Bởi vì tôi có thể trở thành bạn đồng hành của cậu”, nhưng nếu tìm thấy Hứa Dục rồi tôi sẽ không thể tiếp tục đồng hành cùng cậu ta nữa, lúc ấy, cậu ta sẽ ra sao? Vì thế, lúc này đây, tôi đâu thể nói thật với cậu ta những điều ấy.

Tôi đành ngại ngùng trả lời rằng: “Tôi... chỉ hỏi vậy thôi”.

Cậu ta lại cười. “Thật đúng là một câu trả lời hay. Thôi được, tôi sẽ đi cùng cậu.” Nói rồi, cậu ta sải bước nhanh hơn.

Việc này...

Thật đúng là một chàng trai kỳ lạ, kỳ lạ trong cả việc đưa ra quyết định.

Cả hai đang tiến đến trước cửa xe buýt Fly, bỗng nhiên cậu ta dừng bước.

“Sao vậy?” Tôi thắc mắc. Cậu ta dừng đột ngột làm tôi suýt ngã dúi dụi vào lưng cậu.

Cậu ta quay lại nói nhỏ: “Bác lái xe trông có vẻ hơi hung dữ, cậu lên trước đi”.

“Thật ra bác ấy rất tốt, đừng sợ.” Tôi cười khẽ, hóa ra không phải chỉ có tôi, mà người khác cũng phải sợ cái dáng vẻ nghiêm khắc của bác lái xe.

Tôi ung dung bước lên xe trước.

Tôi tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ để tha hồ phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài, trên xe vẫn trống không. Ồ? Sao cậu ta vẫn còn chưa lên nhỉ?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cậu ta vẫn đứng bên ngoài xe. Tôi lo lắng hỏi: “Sao cậu còn chưa lên xe?”.

Dưới ánh đèn leo lét, hình ảnh cậu thật nhạt nhòa, như có thể tan biến vào màn đêm bất cứ lúc nào cùng với những con đom đóm ấy, tôi cảm thấy bất an, tim đập loạn nhịp.

“Bởi vì, đi cùng cậu...” Cậu ta bước đến gần cửa sổ, tay gõ nhẹ vào lọ thủy tinh đang ôm trong lòng, nụ cười như sương trắng. “Chỉ là nói thế thôi.”

Âm cuối trong câu nói của cậu sao kéo dài vô tận, lộ ra nỗi bi thương tột cùng, ngay cả màn đêm đen cũng như bị xé toạc ra tạo thành vết thương dài và sâu.

Trái tim tôi vô cớ bỗng quặn đau, nụ cười như sương trắng trên môi cậu ta trước mắt tôi sao ngày càng mờ nhạt, ngày càng nhạt nhòa...

Gần như trôi vào hư vô...

“Chỉ nói thế thôi sao?” Tôi buột miệng lặp lại như một lời than thở, mất đi khả năng suy nghĩ.

“Ừ, chúc cậu lên đường may mắn.” Cái nhìn nơi ánh mắt cậu ta như xuyên vào tận sâu đáy lòng tôi, như nguồn nước đang chảy qua mặt tôi, nó ẩn chứa một thứ tình cảm sâu sắc không thể coi nhẹ.

Phút chia tay ấy thật không ngờ khiến tôi đau lòng đến độ không thốt thành lời.

Xe từ từ lăn bánh, cậu ta vẫn đang dõi theo tôi. Dù hình ảnh cậu ta đã dần tan biến, nhưng sao tôi vẫn cảm nhận thấy ánh mắt chứa chan tình cảm ấy vẫn đang dõi theo tôi, theo sát tôi suốt con đường dài.

Đột nhiên, tôi bỗng thấy trống vắng lạ thường.

“Nha đầu ngốc.”

Bác lái xe vừa cho quả anh đào vào miệng, đúng là không để ngoi cái miệng bao giờ.

“Ừm!” Tôi nhẹ nhàng đáp lại, cảm giác đau đớn vô cớ chiếm cứ toàn bộ con tim.

“Chuyến xe Fly đi một mạch đến bến sau không dừng giữa đường, và chỉ tiến không lùi.”

“Bác ơi!” Tôi thần thờ gọi bác.

“Tôi đã nhắc cô rồi mà! Thật đúng là nha đầu ngốc!”

“Hình như bác đã nói với cháu câu này rồi thì phải.” Việc gì mà bác ta phải nhắc nhiều thế, liệu có phải bác đang muốn ám chỉ điều gì không?

Nhưng sao tôi không thể nào đoán ra được.

Bác lái xe đưa mắt nhìn tôi vẻ chán nản.

“Nha đầu ngốc thì vẫn mãi là nha đầu ngốc thôi!”

“Câu này bác cũng nói rồi đấy ạ.” Tôi cố xua tan cảm giác khác lạ trong lòng, mỉm cười.

Cuối cùng bác ta cũng bực mình, chẳng nói thêm gì nữa.

Tôi thấy tâm trạng hơi nặng nề, thế nên để tránh ánh mắt của bác, tôi leo lên tầng hai thả sức ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài. Hình ảnh chàng trai bắt đom đóm ban nãy đã mất hút vào trong màn đêm yên tĩnh, bên ngoài chỉ còn lại một khoảng không vô tận tối đen như mực.

Lúc này đây, không hiểu sao tôi lại thấy đau lòng, xót xa đến lạ kỳ.

Nhưng dù có buồn thương, có đau đớn, tôi cũng phải tiếp tục cuộc hành trình. Chưa tìm thấy Hứa Dục, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không ngăn cản được cuộc hành trình tìm kiếm của tôi.

Hơn nữa, tôi tin rằng, dù phải chờ đợi hay tìm kiếm cuối cùng chúng ta cũng sẽ có được kết quả như mong muốn.